

Hellere i dag end i morgen

(kommentaren til uge 47, 2011)

Alle verdens stater er [forgældede](#)! Ingen stat har mere til gode end den skylder. Hvilken mening giver det, at alverdens stater er forgældede, når selve pengenes funktion, værdi og gyldighed som gældsbeviser er funderet i den lovgivning, der lever ved statsmagten, den lovgivende, dømmende og udøvende statsmagt, alverdens statsmagter! Hvordan kan ”forudsætningen for pengenes gyldighed” (alverdens statsmagt) så gennemgribende stå i gæld til økonomiske aktører, hvis magt og krav på betaling er funderet i selve statsmagten?

Danmarks nationalbank

Den danske nationalbank er en selvejende institution. Den har ret til at udstede kroner. Den kan skrive sine kunder i debit, alene ved at oprette konti, hvorpå der står navnet på debitor med to kolonner under, en for kredit og en for debit.

Ex: Kære danske bank (skriver den danske centralbank til en tilfældig dansk bank), vi opretter dig hermed som debitor, et aktiv i vort bogholderi, hvor der står et beløb som vort tilgodehavende hos dig. Således står du i debit på din konto hos os. Det koster intet at lave penge på den måde. Retten til at lave penge hos almindelige banker er forankret i den danske grundlov, dvs. i dansk lov.

Pengene bliver skabt som købekraft i hænderne på almindelige banker, ved at nationalbanken skriver dem i debit. Det eneste, som de almindelige banker skal gøre, er at oprette en konto i sit bogholderi, hvor nationalbanken oprettes som kreditor, og indskrive nationalbankens tilgodehavende hos sig under kredit. På den måde så får de tilskrevet grundlaget for at tjene, hvad der skal til for at betale lånet tilbage, nemlig friske penge i hænderne direkte fra Danmarks nationalbank.

Det er således nationalbanken og almindelige banker der i forening sætter likviditet i verden, til videreudlåning mod den rente, som kan opnås på markedet for likviditet. Pengene skal i princippet betales tilbage med rente, dvs. plus den rentesats, som nationalbanken tager for udlån. I øjeblikket er den på en procent. En procent er mindre end den generelle inflation, hvorfor man kan sige, at almindelige banker kan tjene penge alene ved at låne af nationalbanken!

Bankernes muligheder for at opnå lån er betinget af, hvor store aktiver de i øvrigt har, dvs. af deres tilgodehavender hos tredjeparter i det store globale pengemarked.

Markedet bestemmer værdien af det, der kan belånes, dvs. af kapitalværdierne.

I et marked, hvor kapitalværdierne er faldende, der falder grundlaget for udstedelse af lån, dvs. grundlaget for skabelse af likviditet.

Opgivelsen af nationale møntenheder, nationalbankerne

Det, der er sket for en række europæiske nationer, er, at de har afgivet deres nationale ret til at sætte penge i verden. Denne ret har de overladt til den centrale europæiske bank, Europas nationalbank, ECB.

De almindelige europæiske banker, finansielle institutioner, har deres mere eller mindre lokale tilknytning, forankring i kendskabet til en regions kreditværdighed. Deres kompetencer består i at vurdere hvilken kreditværdighed, der gælder lokalt såvel som globalt. Når priserne på kapital forskubber sig, fx med massive prisstigninger på kapital i de mere centrale dele af Europa på bekostning af de mindre konkurrencedygtige randstater, så forskyder kreditværdigheden sig tilsvarende.

Staterne har gældsats sig i hele verden, med deres forsøg på at stimulere efterspørgslen lokalt, for på den måde at øge omsætningen og beskatningsgrundlaget, og dermed sit eget indtægtsgrundlag. Dels har man både centralt men også i de perifere stater inden for EU holdt hånden under den finansielle sektor, lige som i Danmark, hvor vi stadig har vor egen nationalbank. Dels har man stimuleret markedet med statsunderskud i det hele taget.

Resultatet er blevet, at de lande, der ikke har kunnet klare sig på markedet, hvis kapitalværdier er flygtet til vækstområderne, står tilbage med forgældede stater uden at den lokale økonomi er blevet selvkørende.

De har ikke længere mulighed for at sætte penge i verden og den nationale økonomi, som de skulle hente evt. skatteindtægter i, den ligger i ruiner. Staternes indkomstgrundlag er forsvundet, selv om de har gældsats sig for at stimulere det. Og de er dybt forgældede til [det internationale pengemarked](#).

Den internationale finansielle sektor har først og fremmest interesse i, at deres aktiver beholder den pålydende værdi eller stiger i forhold til andre.

Dem, der har lånt store beløb til fx Grækenland, den græske stat, har tjent store beløb i renteindtægter gennem de år, hvor Grækenland har været i stand til at leve op til markedsprisen for lån af penge. Men i det omfang, hvor markedet bliver nødt til at afskrive sine aktiver i græske statsobligationer, rammes den store internationale finansielle sektor af tab, dvs. hele markedet mister på en græsk betalingsstandsning. Grundlaget for yderligere låneoptag hos hinanden og centralbankerne rundt om i verden forsvinder dermed tilsvarende. Den økonomiske krise i Grækenland er derfor også den internationale finansielle sektors krise.

Det gælder over alt i verden. Der hvor priserne på kapital falder, der forsvinder grundlaget for at udstede penge. Og markedet kommer til at mangle likviditet.

Den løsning, der ligger lige for i forhold til generel mangel på likviditet, består i at hæve restriktionerne på udlån fra nationalbankernes side. De nationer, der har deres egen nationalbank, som kan køre med underskud på budgetterne i en uendelighed – fordi nationalbanken kan finansiere underskuddet i en uendelighed med udstedelser af nye lån, der bruges som afdrag på gamle, med opkøb af statsobliga-

tioner, med penge der tilføres den nationale og internationale finansielle sektor, som har lånt staterne penge – de holder det økonomiske system forsynet med likviditet.

Således er det USA, der har forsynet verden med ca. 60 % af de penge, som verdensøkonomien omfatter.

Fordi USA i forvejen har position som udsteder af alverdens penge, så er det meget vanskeligt at se, hvordan verden skulle kunne lade dollaren falde i værdi, på trods af at det er meget store beløb, som sættes i verden på den måde. Andre mindre reservevalutaer er hængt op på de store valutaer, lige som disse da heller ikke er helt uafhængige af de mindre.

Men EU er bundet af den kontrakt, som man indgik ved etableringen af den Europæiske centralbank.

Tyskland stillede som betingelse for at opgive sin stærke D-mark til fordel for en fælles valuta, Euroen, at fastkurspolitikken blev institutionaliseret del af ECBs pengepolitik, og at institutionen forblev uafhængig af det politiske systems præferencer.

Tyskland har med sine generelle konkurrencefordele, bl.a. en stærk finansiell sektor med store tilgodehavender hos alverdens stater og andre mere eller mindre naturaliserede markedsaktører, en klar fordel af fastkurspolitikken, helt modsat de lande inden for det europæiske valutasamarbejde, der ikke kan klare sig i konkurrencen. De sejrende finansielle aktører er ikke interesseret i at lade ECB udstede flere penge end højst nødvendigt, dels fordi man selv har rigeligt med aktiver og deri funderede muligheder for at optage yderligere lån, dels fordi udstedelsen af endnu flere penge vil betyde, at de værdier, som man har, ville rammes af inflation.

Der er således nogle modsætninger internt i det europæiske samarbejde. Og krisen er ikke afværget. Man har ladet som om, at man har villet afværge krisen fra tysk side, men sidder dybest set som man ønsker. Problemerne er så at sige de andres!

65 % adspurgte danskere er [imod opgivelsen af kronen](#) til fordel for indførelsen af Euroen i Danmark. De folkevalgte har på dette område, det vigtigste pengeøkonomiske spørgsmål for nationen over de sidste næsten 40 år, stillet sig helt uden folkeligt mandat med deres ekstremt topstyrede krav om at gå med i Euroen.

De folkevalgte, de topstyrede politiske partier, samtlige kommercielle medier og public service kanaler, agerer i overensstemmelse med en dagsorden, der i den grad går imod både befolkningens sande pengeøkonomiske interesser og den reelle folkeopinion på området.

Danmark har fordel af ikke at være med i møntunionen. Renteniveauet er det laveste i forhold til resten af EU, som vi har set. Det vidner om, at markedet, som man ellers i den store kommercielle italesættelse af realiteten har travlt med at

referere til som selve sandhedsvidnet i alle livets spørgsmål, har større tillid til kronen, dansk økonomi, end til det europæiske projekt.

Det taler man ikke højt om, og hvad man heller ikke fortæller danskerne, er, at med egen møntenhed, så kommer landet aldrig i en situation, hvor udlandet kan fjerne købekraften fra den nationale økonomi helt, sådan som det sker i EU's randstater nu, med umådelige sociale problemer til følge.

Den krisemedicin, som Angela Merkel forlanger brugt på tabernationerne inden for Euroen, ja den vil om muligt slå disse økonomier helt ud.

Arbejdsløshed, nedsmeltning af de offentlige institutioner, brandudsalg på alt hvad der er offentlig ejendom og eller forbrugerejet, privatisering, underminering af disse nationers prisniveau i forhold til tysk og international finansmagt, ja det er medicinen som EU og Tyskland forlanger. Grænserne, forhindringerne for at smadre disse befolkningers økonomiske livsgrundlag er allerede væk, og det, vi er vidne til nu, er den totale ydmygelse af tabernationernes befolkninger.

Det vil selvfølgelig føre til revolution, når befolkningerne på trods af deres korrupte teknokratiske ledere og mediers misinformation begynder at forstå mekanismerne i udviklingen.

Men ind til videre så har de store kommercielle medier og de korrupte ledere haft held med at smadre disse nationer, uden at befolkningerne har fået sat prædikat på de syndige mekanismer bag elendigheden.

Den danske befolkning har befundet sig heldigt, og man har af nærmest instinktive grunde forhindret nedlæggelsen af den danske nationalbank. Når først hele det europæiske projekt vælter, ja så kan det endelig være, at danskerne også bliver i stand til at forstå og forklare den visdom, som man har ageret ud fra. Lad det ske, hellere i dag end i morgen!

Mvh. Steen
Odense d. 27/11 2011